

[Karen Højte Jensen]

nisterium til at gribe ind, fordi man her har visshed om, at flygtninge med asyl i Danmark har hævet sociale ydelser også i Norge.

Samtidig fastslår det danske kriminalpoliti over for Jyllands-Posten, at flygtninge kan køre i rutefart mellem specielt nordiske lande i årevis uden at blive afsløret. Det skyldes, skriver avisen, at hverken politiet eller de sociale myndigheder aner, om flygtningen nu også er den, vedkommende giver sig ud for.

Svar (27/3 92):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Lad mig indledningsvis fastslå, at asylsøgere ikke vil få deres støtte efter den sociale lovgivning, men efter regler, der hører under Justitsministeriet.

For så vidt angår flygtninge gælder det på samme måde som for danske statsborgere, at de pågældende efter bistandslovens §§ 17 og 18 er pligtige at meddele fyldestgørende oplysninger om deres forhold og eventuelle ændringer heri.

Tilsidesættelse af denne oplysningspligt medfører følgende sanktioner:

Straf efter bistandslovens § 21 (bøde eller hæfte) eller efter straffelovens regler om bedrageri, urigtige erklæringer og dokumentfalsk.

Obligatorisk tilbagebetaling efter bistandslovens § 25, nr. 1, af den hjælp, som er modtaget på grund af tilsidesættelse af oplysningspligten.

Anvendelse af disse sanktioner forudsætter naturligvis, at det kan godtgøres, at der foreligger en tilsidesættelse af oplysningspligten, f.eks. at en person samtidig får sociale ydelser i flere lande.

Så længe det alene drejer sig om en mistanke, har kommunerne mulighed for at søge bistand hos politiet. Endvidere kan jeg nævne, at der i bistandslovens § 17, sidste pkt., er hjemmel for kommunerne til at forlange optaget retsligt forhør i overensstemmelse med retsplejelovens § 1018.

I Socialministeriets cirkulære om bistandslovens almindelige bestemmelser pkt. 28, 3, nævnes, at henvendelse herom kan rettes til underretten i den retskreds, hvor den, der skal afhøres, bor eller opholder sig. Det tilføjes i cirkulæret, at det må forudsættes, at denne adgang til at afholde forhør kun udnyttes i helt specielle situationer. Jeg er af den opfattelse,

at der kunne være tale om en sådan situation i de tilfælde, spørgeren beskriver.

Spm. nr. S 638

Til *udenrigsministeren* (17/3 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvornår agter udenrigsministeren at rejse krav om erstatning over for den tyske stat for de danskere, der under anden verdenskrig blev interneret i kz-fangeleje?«

Begrundelse

Hidtil har det ikke været muligt at rejse erstatningskrav mod den tyske stat for de danskere, som blev interneret i kz-lejre, eftersom fredsslutningen endnu ikke havde fundet sted. Nu er Tyskland imidlertid genforenet, og freden er sluttet. Derfor ønsker spørgeren at få kendskab til, hvornår udenrigsministeren agter at rejse spørgsmålet over for Tyskland.

Der er i dag ca. 5.000 nulevende danskere, som har siddet i kz-lejre. De har et legitimt krav på at få erstatning fra Tyskland for den tort og svie, de blev udsat for. Til orientering kan det oplyses, at Frankrig allerede har rejst sådanne erstatningssager.

Svar (26/3 92):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg henviser til udenrigsministerens mundtlige besvarelse af spørgsmål nr. S 165 den 20. november 1991 i Folketinget, se Folketingets forhandlinger spalte 2350 ff., samt udenrigsministerens skriftlige besvarelse af spørgsmål nr. S 212 af 22. november 1991, se Folketingets forhandlinger den 11. december 1991 spalte 3769-3770.

Til det i spørgsmålets begrundelse anførte om nye franske erstatningskrav kan jeg tilføje, at man fra fransk side har oplyst, at spørgsmålet om erstatning for nationalsocialistisk forfølgelse betragtedes som reguleret – den fransk-tyske aftale er fra 1960, dvs. fra samme tid som den dansk-tyske. Der har imidlertid været nogle særgrupper som f.eks. tidligere internerede beboere i Alsace-Lorraine, hvis stilling ikke dengang blev afklaret.

Spm. nr. S 641

Til *skatteministeren* (18/3 92) af: